

Καθού: Βασίλειο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την απόφαση 91/1/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 20ής Δεκεμβρίου 1989, σχετικά με τις ενισχύσεις που η κεντρική κυβέρνηση και ορισμένες αυτόνομες κυβερνήσεις της Ισπανίας έχουν χορηγήσει στην Magefesa, παραγωγό οικιακών ειδών ανοξείδωτου χάλυβα και μικρών ηλεκτρικών συσκευών (ΕΕ 1991, L 5, σ. 18· στο εξής: απόφαση της Επιτροπής 91/1), καθώς και από το άρθρο 260 ΣΛΕΕ, παραλείποντας να θεσπίσει όλα τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως που εξέδωσε το Δικαστήριο στις 2 Ιουλίου 2002, C-499/99, Επιτροπή κατά Ισπανίας (Συλλογή 2002, σ. I-603· στο εξής: απόφαση του Δικαστηρίου του 2002), και η οποία αφορούσε τη μη εκπλήρωση εκ μέρους του Βασιλείου της Ισπανίας των υποχρεώσεων που υπέχει από την εν λόγω απόφαση της Επιτροπής·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας να καταβάλει στην Επιτροπή χρηματική ποινή ύψους 131 136 ευρώ για κάθε ημέρα καθυστέρησης της εκτελέσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου του 2002, από την ημέρα που θα εκδοθεί η απόφαση στην παρούσα υπόθεση έως την ημέρα της πλήρους εκτελέσεως της αποφάσεως του Δικαστηρίου του 2002·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας να καταβάλει στην Επιτροπή κατ' αποκοπή ποσό, το ύψος του οποίου θα προκύψει από τον πολλαπλασιασμό ημερήσιου ποσού 14 343 ευρώ επί τον αριθμό των ημερών κατά τις οποίες θα έχει διαρκέσει η παράβαση από την ημερομηνία της αποφάσεως του Δικαστηρίου του 2002 και έως·
- την ημερομηνία κατά την οποία το Βασίλειο της Ισπανίας θα ανακτήσει τις ενισχύσεις που κηρύχθηκαν παράνομες με την απόφαση της Επιτροπής 91/1, αν το Δικαστήριο διαπιστώσει ότι οι ενισχύσεις όντως ανακτήθηκαν πριν εκδώσει την απόφασή του επί της παρούσας υποθέσεως·
- την ημερομηνία της εκδόσεως της αποφάσεως στην παρούσα υπόθεση, αν η απόφαση του Δικαστηρίου του 2002 δεν έχει εκτελεστεί πλήρως πριν από την ημερομηνία αυτή·
- να καταδικάσει το Βασίλειο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Τα μέτρα που έλαβε η Ισπανία δεν οδήγησαν σε άμεση εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου του 2002 και της αποφάσεως της Επιτροπής 91/1, ούτε σε πλήρη και άμεση ανάκτηση της παράνομης και ασυμβίβαστης με την κοινή αγορά ενισχύσεως.

Κατά πάγια νομολογία, ο μόνος αμυντικός ισχυρισμός τον οποίο ένα κράτος μέλος μπορεί να προβάλει στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως είναι η απόλυτη αδυναμία της προσήκουσας εκτελέσεως της αποφάσεως.

Στην παρούσα περίπτωση, στην εκτενέστατη αλληλογραφία που αντάλλαξαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής με τις ισπανικές αρχές

σχετικά με τα μέτρα που θεσπίστηκαν προς εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής 91/1, οι ισπανικές αρχές δεν επικαλέστηκαν απόλυτη αδυναμία εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως και περιορίστηκαν στην επίκληση ασαφών δυσχερειών εσωτερικής φύσεως.

Προσφυγή της 22ας Δεκεμβρίου 2010 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Δημοκρατία της Αυστρίας

(Υπόθεση C-614/10)

(2011/C 72/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: B. Martenczuk και B.-R. Killmann)

Καθής: Δημοκρατία της Αυστρίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Αυστρίας δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 28, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 95/46/ΕΚ, καθώς η υφιστάμενη δικαιική κατάσταση όσον αφορά την προστασία δεδομένων δεν πληροί το κριτήριο πλήρους ανεξαρτησίας·
- να καταδικάσει Δημοκρατία της Αυστρίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή φρονεί ότι δεν διασφαλίζεται στην Αυστρία η ανεξαρτησία της Επιτροπής Προστασίας Δεδομένων ως αρχής ελέγχου επιφορτισμένης με την επίβλεψη της επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

Η Επιτροπή Προστασία Δεδομένων συνδέεται στενά από οργανωτικής απόψεως με την ομοσπονδιακή καγκελαρία. Αυτή ασκεί ιεραρχικό έλεγχο στους συνεργάτες της Επιτροπής Προστασίας Δεδομένων και είναι επίσης υπεύθυνη για τον υλικό εξοπλισμό της. Επιπλέον η διεύθυνση της Επιτροπής Προστασίας Δεδομένων υπόκειται ιεραρχικά σε δημόσιο υπάλληλο της Ομοσπονδιακής Καγκελαρίας, ο οποίος, στο πλαίσιο της εν λόγω αρμοδιότητας, υπόκειται επίσης στις εντολές του προϊστάμενου του και υπάγεται στον ιεραρχικό του έλεγχο. Η κατάσταση αυτή συνεπάγεται προφανώς παράβαση της υπηρεσιακής πίστεως και σύγκρουση αρμοδιοτήτων.

Επίσης, η Ομοσπονδιακή Καγκελαρία, η οποία, όπως άλλες δημόσιες αρχές, υπάγεται στον έλεγχο της Επιτροπής Προστασίας Δεδομένων έχει, έναντι αυτής γενικό δικαίωμα ελέγχου και πληροφορήσεως. Ως εκ τούτου, ο Ομοσπονδιακός Καγκελάριος έχει τη δυνατότητα να πληροφορείται ανά πάσα στιγμή και χωρίς συγκεκριμένο λόγο οτιδήποτε σχετίζεται με τη διαχείριση των υποθέσεων της Επιτροπής Προστασίας Δεδομένων. Συνεπώς, υπάρχει κίνδυνος να χρησιμοποιηθεί η δυνατότητα αυτή για την άσκηση πολιτικής επιρροής.